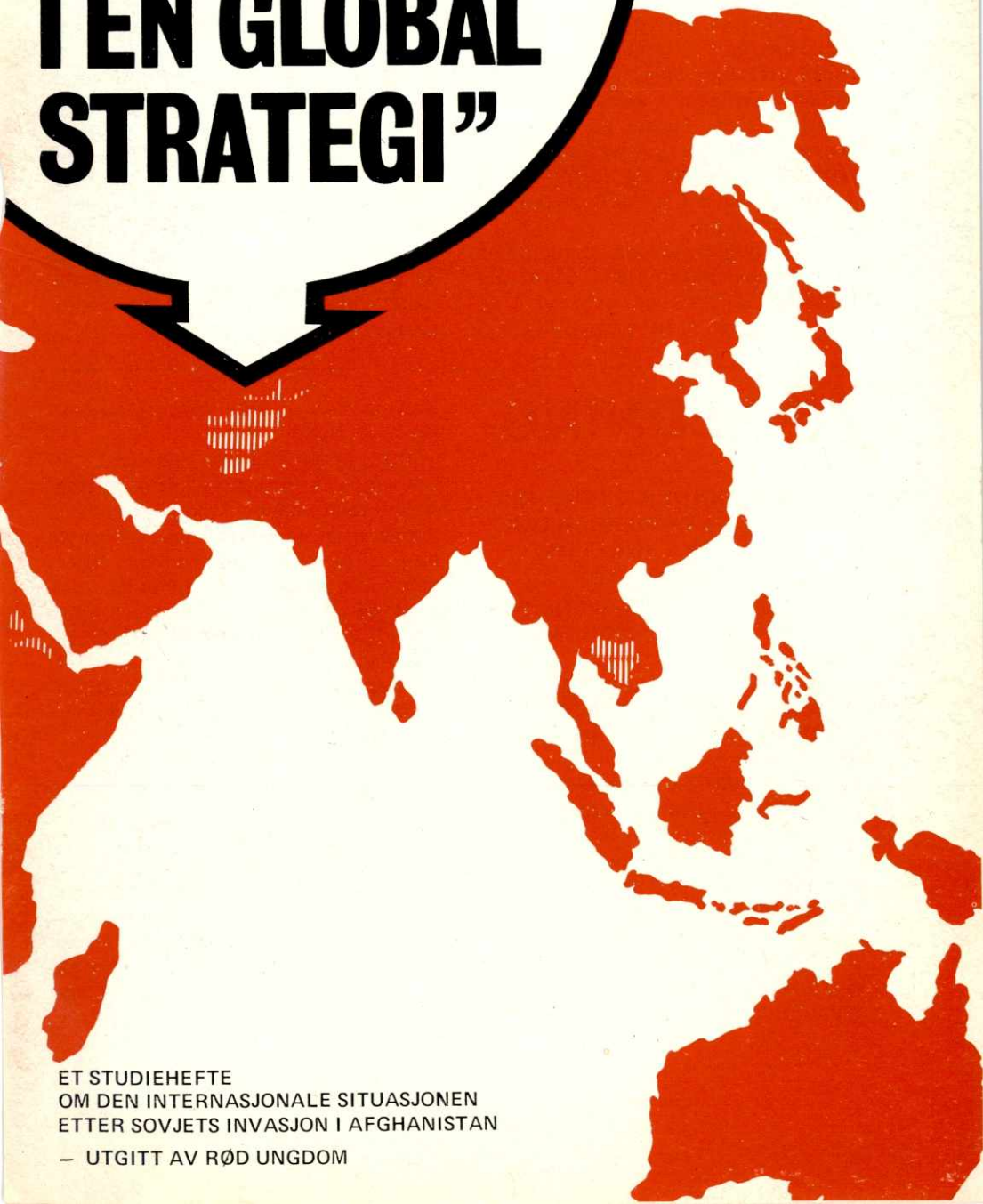

”ET LEDD I EN GLOBAL STRATEGI”

ET STUDIEHEFTE
OM DEN INTERNASJONALE SITUASJONEN
ETTER SOVJETS INVASJON I AFGHANISTAN
– UTGITT AV RØD UNGDOM

Forord

Dette heftet om Sovjet fra Rød Ungdom er først og fremst et brukshefte. Det bør leses og diskuteres av alle som er opprørt over Sovjets krigføring i Eritrea og Afghanistan, alle som er skremt av den sovjetiske støtten til Vietnams ekspansjonspolitik, undertrykkningen i Øst-Europa og opprustningen. Heftet gir forklaringer og stiller ting til ettertanke, og vil være særlig nyttig for radikale som fortviles over det «sosialistiske» Sovjets ugjerninger.

Heftet bygger på Rød Ungdoms politikk i hovedspørsmålene. Blant ungdomsorganisasjonene er Rød Ungdom alene om å ha en politikk som

retter seg mot imperialismen og begge supermaktene USA og Sovjet, samtidig som vi ser at den sovjetiske ekspansjonen er den farligste trusselen. Heftets viktigste konklusjon er at den såkalte ettergivenhetspolitikken er en farlig oppmuntring til Sovjet, og at norsk ungdom bør samle seg i solidaritetsarbeid med de folkene som kjemper mot sovjetisk aggressjon.

For øvrig er heftet et innlegg i debatten om den internasjonale situasjonen og Sovjets rolle, og detaljene i det står for forfatternes regning.

Studiespørsmål står bak i heftet for de som vil bruke det som utgangspunkt for studiesirkler eller diskusjon i studiegrupper.

INNLEDNING

«REGJERINGENE SKRIVER IKKE-AGGRESJONSPAKTER. LILLE MANN SKRIV DITT TESTAMENTE»

Dette diktet av den tyske forfatter Berthold Brecht har fått ny aktualitet.

Ikke før var blekket tørket i dokumentene fra den europeiske sikkerhetskonferansen i 1975, hvor Sovjet og 35 andre lovet å ikke blande seg inn i noen andre lands indre anliggender, før Sovjet sendte cubanere til Angola for å ta kontroll der. Nå, fem år etterpå, etter den brutale invasjonen i Afghanistan, er det klart for enhver at løftene ikke var verdt papiret de var skrevet på. Sovjets aggresjoner kjenner ingen grenser. I dag kjemper de nasjonale frigjøringsbevegelsene i Eritrea, Afghanistan og

Kampuchea mot de samme sovjetiske MIG-flyene.

For ti år siden tok den lille norske m-l-bevegelsen initiativ til et omfattende solidaritetsarbeid med den rettferdige krigen som Indo-Kinas folk førte mot USA-imperialismen. Det internasjonale solidaritetsarbeidet var med på å presse USA ut av Indo-Kina. USAs nederlag svekka hele det imperialistiske verdenssystemet, og det har gjort det mulig for den alliansefrie bevegelsen å gjøre stormskritt framover.

I dag vil vi i Norge prøve å ta initiativ til en tilsvarende, og enda større solidaritetsbevegelse med ofrene for Sovjets aggresjoner. De fører en heltemodig kamp. Men de trenger støtte. Deres kamp er i interessene til hele verdens folk om å stoppe Sovjet.

For å gripe inn i historia og forandre den trengs kunnskap. Derfor gir vi ut dette heftet. Vi håper det kan være en begynnelse.

VERDEN ER IKKE ENDELIG OPPDELT

LYTT TIL NEHRU!

Vi lever i imperialismens epoke. Uten det utgangspunktet vil vi heller ikke skjønne vår samtid.

Imperialismen oppsto på slutten av 1800-tallet. La oss et øyeblikk se denne «nydannelsen» med øynene til Jawaharlal Nehru, seinere statsminister for et av ofrene for imperialismen, India. Han skriver i sin historiebok s. 230: (B 3): «Den nasjonale rivalisering var et uunngåelig resultat av den kapitalistiske industris vekst. Vi har sett hvordan et stadig voksende behov for markeder og råvarer løsnet et kappløp mellom stormaktene rundt verden etter kolonier. De styrtet løs på Asia og Afrika og la beslag på så mye land de greide for å utbytte det. Etter at de hadde dekket hele verden, hadde de ikke lenger muligheter for å spre seg videre, og da begynte de imperialistiske maktene å se misunnelig på hverandres besittelser. Det var mange sammenstøt mellom stormaktene i Asia, Afrika og i Europa. Lidenskapene flammet opp, og krigen så ut til å være like om hjørnet.»

Nehrus beskrivelse av imperialismen rundt århundreskiftet, passer godt på beskrivelsen av imperialismen i dag.

Fortsatt blir flertallet av nasjonene i verden undertrykt av en handfull

stormakter. Fortsatt skor noen få utbytternasjoner seg på fattigdommen til flertallet. Fortsatt pågår det en kamp mellom de imperialistiske stormaktene om makta i verden. Fortsatt hører kolonikriger til dagens orden og igjen er det fare for en ny storkrig.

Det positive ved inngangen til 80-åra er at landa og folkene i den 3. verden står mer og mer enhetlig sammen i kamp mot hele det imperialistiske systemet og for en ny økonomisk verdensordning.

Det negative ved inngangen til 80-åra er at rivaliseringen mellom de to supermaktene USA og Sovjet ser ut til å kunne bringe verden ut i den 3. store krigen i dette århundre.

For å fortså den spente internasjonale situasjonen må vi studere den ujamne utviklinga av styrkeforholdet mellom supermaktene.

SOLEN GIKK NED OVER DET BRITISKE IMPERIUM

Hva det betyr?

De imperialistiske stormaktene, vil som Nehru sa, kjempe mot hverandre for å nyoppdele verden. Dette skjer i henhold til landas politiske, økonomiske og militære styrke. Poenget er å skjønne at ingen makt over lengre til vil ha den samme styrken. Noen vil stige opp, andre vil synke ned.

Det går opp og ned her i verden. Mannen på bildet er den britiske »Vise-kongen av India» – knipset i New Dehli i 1903. I dag er England redusert til en kriserammet tredje-rangs nasjon.

Ved århundreskiftet, da den engelske imperialismen var på høyden av sin makt, skrøt lordene om: «at solen vil aldri gå ned over det britiske imperium». Bare noen tiår etterpå var de redusert til en annenrangs makt.

Og omvendt. Etter Versaillesfreden i 1918 trodde mange at Tyskland aldri kunne reise seg som stormakt. Bare 20 år etterpå utfordret de England og Frankrike i en kamp om verdensherredømmet.

Eller ta den forferdelige skjebnen til Eritrea.

I 1936 kom de under Mussolinis sty-

re. Under krigen kom de under brite- ne. Da britene gikk svekket ut av krig- en, overtok USA. I dag er det Sovjet som bomber deres åkrer og landsby- er.

Altså: Verden er ikke delt opp en gang for alle. Imperialismaktene sloss seg i mellom og den vinner som er sterkest.

Vi vil gjenta: For å forstå den spen- te situasjonen i dag holder det derfor ikke bare å si alment at imperialis- men er årsaken. Vi må gå ned og stu- dere utviklinga av de to supermakte- ne og styrkeforholdet mellom dem.

USA ER TVUNGET PÅ DEFENSIVEN...

VERDENS POLITIMANN MED BRUKKET ARM

På 50- og 60-tallet var USA verdens folks hovedfiende. De store multinasjonale konsernene kontrollerte økonomien i mange små land. USAs hær førte brutale kriger i Korea og Indo-Kina. De spesialiserte seg på kupp — de satte sjahen på Påfugltronen i Iran og Papadoupolos på taburetten i Hellas. De invaderte Santo-Domingo i 1964, Libanon i 1958. Lista kan forlenges.

Men heller ikke USA kunne stå i mot den objektive loven: At store imperialistland er nødt til å bli svekket over tid.

At USA var en koloss på leirføtter ble allerede klart etter nederlaget i Kina 1949. De tapte i Korea i 1953. De blei låst fast i en krig i Indo-Kina som tappa dem for krefter, både militært og økonomisk. Myten om USA som en hellig forsvarer av den frie verden slo kraftige sprekker. De var ikke en gang i stand til å vinne en krig mot et lite «jungelfolk», trass i terrorbombing av et omfang verden aldri har sett. USA-imperialismen var på vei nedover og måtte derfor legge om sin strategiske politikk fra offensiv kamp om verdensherredømme til en overveiende defensi strategi for å forsvare de posisjonene de hadde oppnådd.

«NIXON SKJØNTE HVOR LANDET LÅ»

Dette skjønnte lederne i USA bedre enn mange USA-motstandere her hjemme. Da Nixon ble president la han fram en sånn bevisst omvurdering. I januar 1969 presenterte han for Kongressen sin «A strategy for peace».

Politikken ble utformet i følgende punkter:

— En skrittvis militær tilbaketrekking fra den 3. verden. Store deler av USAs veldige styrker i Asia skulle tas hjem, og i framtida skulle USA unngå direkte militær innblanding i 3. verden.

— En begrensning av den strategiske militæropprustinga. USA hadde tapt sitt tidligere overtak på atomvåpenområdet i forhold til Sovjet. Nå var det, ifølge Nixon, altfor dyrt å ta igjen dette forspranget. For å hindre ytterligere svekkelse vis a vis Moskva var det nødvendig å innlede forhandlinger med Kreml.

— Avspenning overfor Sovjet. Dette skulle sikre likevekt mellom supermaktene og skape mindre belastninger på den kriseramte amerikanske økonomien.

Så langt Nixon. Men likevekten ble ikke opprettholdt, utviklinga fortsatte å gå i disfavør av USA.

5 år etterpå var Indo-Kina tapt. Bil-

dene som gikk verden rundt i april 1975 viste USA-imperialismens nye stilling i et nøtteskall: Tusenvis av flyktende amerikanere som sloss om siste fly hjem fra Saigon.

Samtidig blei Moskva herrer i Vietnam og Laos.

Samme år sendte også Bresjnev titusener av cubanere til Afrika for å sikre kontrollen i Angola og de tidligere portugisiske koloniene. USA-imperialistene kunne ikke gjøre annet enn å protestere, med henda i fanget.

Siden -75 har USA blitt ytterligere svekka. Deres bastion nummer 1 i Gulf-området. Iran, har frigjort seg fra USA. Til og med i USAs egen bakgård, Latin-Amerika, lider de nederlag på nederlag. Militærdiktaturene i Brasil og Argentina, som tidligere danset etter Washingtons pipe, deltok i Moskva-olympiaden og trossa åpenlyst Carters initiativ. Argentina svekker USAs korn-boikott ved å eksportere det kornet som Sovjet-lederne så sårt trenger for å stgge misnøyen i sitt eget folk.

I Vest-Europa møter de stadig større opposisjon fra sine allierte. Kan det lenger være noen tvil om at USA er på tilbakegang?

Tall over utviklinga av den amerikanske økonomien bekrefter vår foreløpige konklusjon.

TAPER PENGER OG ANSIKT

Så sent som i 1960, og etter at japansk og europeisk økonomi var gjenoppbygget etter krigen, utgjorde USAs industrieksport mer enn 4 av verdens industrinasjoners totale omsetning på verdensmarkedet. 98% av hjemmemarkedet ble dekket av egen produksjon.

USA sto på toppen av sin makt, så begynte det å rase nedoverbakke. Gjennom 1970-årene tapte USA 23% av sin andel på verdensmarkedet. Dekkinga av hjemmemarkedet sank med 5% fram til 1979. Prosentene er relativt små, men det dreier eg om enorme summer. F.eks. innebar de reduserte markedandelene i 1970-årene et produksjonstap på 125 milliarder dollar og mer enn 2 millioner tapte arbeidsplasser.

I tillegg til de rent økonomiske problemer dette direkte skapte, innebar utkonkurreringen av amerikanske produkter et generelt tap av ansikt og tillit på det økonomiske området. For bare 20 år sida var USA det landet verden så opp til som et industrielt vidunder. Ryktet er mildt sagt mer frynset nå!

CARTER-DOKTRINEN – MER DRØM ENN REALITETER

Den nylig lanserte Carter-doktrinen er et forsøk fra USA-imperialismen på å snu denne utviklinga. Ifølge New York Times sa Carter: «USA har en verdensomspennende interesse av fred og stabilitet. Jeg har følgelig bedt forsvarsministeren om å øke vår mulighet til å beskytte våre egne interesser. Dette vil skje via Rapid Deployment force som skal kunne yte hjelp til våre allierte og venner. Vi må være i stand til å sende vår hær, marine og lufttropper til de fjerneste steder raskt og med tilstrekkelig utstyr.»

Men det er stort gap mellom Carters mål og USAs reelle evner. Avisen «The Times» har bedre forståelse for USAs økonomiske og politiske styrke enn Carter. De skrev 14.1.1980: «... det ligger utenfor nasjonens evne å

Lykken er begynt å snu seg for USA. Fra kampene i Hue under Tet-offensiven i 1968. (Vietnam)

gjenskape den situasjonen som rådde fra midten av 50-tallet til slutten av 60-tallet, da USA nøy en alment erkjent global militær og økonomisk overlegenhet.»

Sjefen for unnsettelsesstyrken til bl.a. Gulfen påpekte også dette i et fjernsynsintervju: Han måtte innrømme at USA ikke hadde eller ville få noen reell mulighet til å stå mot et sovjetisk overfall på f.eks. Saudi Arabia.

USAs MÅL: STATUS QUO

USAs vansker er ikke bare av rein militær og økonomisk karakter. USAs akilles-hæl i en energifattig verden er at de må importere 50% av oljeforbruket sitt. Det gjør USA avhengig av mange viktige land i den 3. verden. Deres utenrikspolitiske handlefrihet blir sterkt beskåret. USA kan ikke foreta utenrikspolitiske eventyr som setter olje-importen i fare. Derfor er det ikke som i 50-åra USA som dikterer araber-landene i

FN — det er USA som må jenke seg for ikke å få oljekranene stengt.

Supermakta USA er fortsatt den supermakta som røver flest land for deres rikdommer. De store multinasjonale selskapene har enorm makt og budsjetter som mange ganger overskrider budsjettene til mange land i verden. USA vil fortsatt kjempe for sine imperialistiske interesser over hele verden. Men Carterdoktrinen eller noe annet «initiativ» kan ikke endre på den grunnleggende tendensen i USAs utvikling. De har vært på høyden av sin makt og svekkes nå jevnlig og fort. Deres mål kan derfor ikke være å starte krig for å vinne verdensherredømme. Enkelte politikere og militære drømmere kan kanskje det. Men det ligger utenfor USAs mulighet. USA-imperialistenes mål er derfor å forsøke å opprettholde de posisjonene de har. De ønsker status quo. I så måte har USA sin stilling klare paralleller til Engalnd sin stilling før den 2. verdenskrig.

...MENS SOVJET OVERTAR INITIATIVET

SOVJET – EN FORFULGT USKYLDIGHET?

De fleste i Norge er enige om at Sovjet er ei supermakt. Men mange, særlig på den såkalte venstresida har ikke enda skjönt hvor systematisk aggresiv Bresjnevs politikk er. SV kan fortsatt snakke om Sovjet som en «anti-imperialistisk kraft». Formannen i Unge Venstre, Torgeir Anda, kommer tilbake fra Moskva i sommer og snakker om at «vi må forstå Moskva», at de føler seg omringet. Han gjentar til og med J. O. Johanssens platte psykologisering i boka «Vil Sovjet krig?», hvor russernes mindreverdigthetsfølelser overfor vesten blir gjort til et grunnleggende motiv for bl.a. invasjonen av Afghanistan.

For å få klarhet i disse spørsmåla er det bare en ting som nytter – å studere fakta.

EKSEMPLER PÅ SOVJETS IMPERIALISME

Tsjekkoslovakia: Landet ligger midt i hjertet av Europa. Det strekker seg som en kile inn i Vest-Europa. Den tyske jernkansler Bismarck sa: «Den som behersker Bøhmen (del av Tsjekkoslovakia) behersker Europa.»

Den 21. august 1968 besatte Sovjet landet ved lynangrep. Med trussel

om total krig pressa de regjeringa Dubchek til å gi etter for Moskvas krav. Kort etterpå ble den avsatt og russerne satte quislingen Husak til å være partisjef. I dag står fortsatt 100 000 soldater i landet.

For å gi invasjonen et skinn av rettferdighet utformet Bresjnev teorien om «den begrensede suverenitet», også kalt Bresjnev-doktrinen den 13. november 1968. Den gikk ut på at Sovjet hadde rett til å gripe inn i alle «sosialistiske» land dersom Sovjet mente at «sosialismen» var truet. I sannhet rettferdighet!

Eritrea: Ligger på Afrikas Horn. Den som har kontroll på Hornet vil lett få kontroll over Rødehavet. Med marinebaser i Eritrea vil Sovjet kunne avskjære fraktrutene for olje fra Den arabiske Gulf og dermed kutte av livsnerven i Vest-Europas økonomi. (De får 67% av olja si herfra).

Afrikas Horn er samtidig et nøkkelområde for å sikre kontroll over sørf flanken i tilfelle en krig om Europa.

Moskva fikk fotfeste i Etiopia ved å støtte opprøret mot keiser Haile Selassie og ved å støtte Etiopia i krigen om Ogaden-provinsen og krigen mot Eritrea.

Bare i 1977/78 fløy Sovjet inn like mye våpen som USA gjorde i de 20 åra de førte krig mot Eritrea. Terrorbombing, napalm og gass skal tvinge

befolkninga — enten til flukt eller underkastelse. 500 000 har måttet iflykte fra sitt hjemland.

Afghanistan: Landet ligger ved Sovjets sør-østlige grense — bare 60 mil fra Hormuz-stredet. Dvs. ved utgangen av Den Persiske Gulf. Med kontroll her vil Sovjet kunne stoppe oljeeksporten fra Iran og Kuwait. De vil i realiteten kunne kontrollere Det Indiske Hav militært.

Sovjet ble som vanlig «invitert av landets regjering» for å kjempe for «Den store aprilrevolusjonens fane framover på veien til almenn og fullstendig enighet, til endelig seier for den nasjonal-demokratiske, antiføydale, anti-imperialistiske revolusjonen, framover for å skape et nytt, fritt og uavhengig Afghanistan», (Deler av den innsatte statssjefen Karmals tale, sitert i boka: «Afghanistan mellom Mekka og Moskva», s. 128).

Haken ved Sovjets «begrunnelse» er bare den at regjeringssjefen Amin som angivelig skulle ha invitert dem,

ble skutt da russerne kom til landet. Og nikkedukka Karmal ble fløyet inn i Kabul etter årelangt opphold i Tsjekkoslovakia etter at russerne hadde okkupert landet!

Karmals utrolige floskler til side. Fakta er at Sovjet står med ca. 100 000 soldater i landet og fører — ifølge alle kilder — en aldeles hensynsløs og grusom krig mot hele det afghanske folket.

Sovjets blodige merittliste kan forlenges.

Etter at USA ble kastet ut av Indo-Kina i 1975 har Sovjet overtatt kontrollen. De støtter aktivt opp om Vietnams ekspansjonisme i Kampuchea og overfor Thailand.

De betaler for de 70 000 cubanske soldatene som er i Afrika. De tok over kontrollen av Angola etter at Portugal ble kasta ut i 1975. De har forsøkt på gjentatte kuppforsøk i Sudan.

Også landa i Vest-Europa blir utsatt for trusler og press fra Sovjet. Hva med vårt eget land?

Afghanske geriljasoldater – blir de Sovjets Vietnam?

Norge: Ligger midt mellom supermaktene, på Europas nordflanke. Om Sovjet ønsker makta over Vest-Europa må de ha kontroll over Norge. Både for å beskytte verdens største flåtebase på Kola-halvøya og for å kunne foreta offensive knipetangsmanøvre mot Sentral-Europa og hindre USA i å gripe inn i tilfelle krig.

Sovjet har flere ganger hatt marineøvelser med trening i landgang på norskekysten. De har med full fart kjørt mot Nord-Norge-kysten, bøyd av og hatt «realistisk» landgang på Kola-halvøya.

I 1975 gjennomførte Warszawa-pakt landene en flåteøvelse kalt Okean 75. De trente bl.a. på å lukke Norge og Sverige inne, stenge oss ute fra handel og tilførsler fra resten av verden.

Den 7. januar 1980 sendte det russiske telegrambyrået Tass ut en melding som inneholdt grove trusler mot Norge. Den sa at Norge drev med «uvennlige handlinger» og «provokasjoner» mot Sovjet. Dette er meget sterke ord som karakteristikk av et naboland. Det sto videre at disse «provokasjonene» var en trussel mot freden og sikkerheten i Nord-Europa og uforenlig med fred. Dersom dette hadde vært en diplomatisk note og ikke en telegrambyråmelding hadde det vært jevngodt med en åpen trussel om krig.

Alle veit at Sovjet stadig bryter fiskerigrensa og at de uthuler norsk suverenitet over Svalbard.

FÅ TAK PÅ UTVIKLINGSTENDENSEN

Sovjet driver aggresjoner over hele verden ved inngangen til 80-åra. Men har det alltid vært sånn?

Den tradisjonelle blinde anti-

Castros Kuba – økonomisk slavebundet.

sovjetisme hevder det. Det kan også se sånn ut hvis en bare studerer landet overfladisk.

Allerede i 1960-åra dreiv Sovjet imperialismen. De invaderte et medlemsland i Warszawa-pakten i -68. Men også i den 3. verden fiska de i rørt vann. Etter at Cuba hadde frigjort seg fra USA, var lederne for revolusjonen uenige om hvordan de skulle utvikle øyas selvstendige økonomi. Che Guevara – et av forbildene for ungdomsopprøret i 1968 – ville ha en allsidig økonomi som gjorde politisk selvstendighet mulig. Linja som seira og som Castro talte varmt for var å basere seg på og spesialisere seg på sukkerproduksjon. Resultatet kunne ikke bli annet enn økonomisk og politisk avhengighet av Sovjet.

Nhetos Angola -- militært slavebundet.

DE DREV IMPERIALISME, MEN IKKE VIRKELIG AGGRESSIV SUPERMAKTSPOLITIKK

På 60-tallet kriga ikke Sovjet utafor Øst-Europa. I 1975 tok de kontrollen over Angola gjennom leiesoldater fra Cuba. Først ved avslutningen av tiåret gikk den russiske hæren sjøl til regulært angrep på et nøytralt land, Afghanistan.

Det er denne utviklinga av en stadig mer aggressiv og oppadstigende supermakt det er nødvendig å skjønne for ikke å undervurdere faren fra Sovjet i dag.

De som begrunner Sovjets politikk «med følelse av omringing» bryter ikke bare med fakta, men også med Bresjnevs egen vurdering: I 1975 sa han: «Sovjetunionen har styrka det økonomiske potensialet sitt og for-

svarspotensialet og det har satt oss i stand til å sette i gang en vellykka offensiv på den internasjonale skueplassen.»

Sovjet blir mer aggressive jo mindre omringet de er. De siste åra har de jo sikra sin makt i Indo-Kina, Afghanistan, fått USA på avstand i Iran, fått en vennligsinna regjering i India, styrka forbindelsene med Irak, Østerrike og Sverige — alle naboland til Sovjet. Hvis dette er omringing — hva er da ikke-omringing?

Når russerne kaster napalm i Eritrea er det fordi de «føler seg omringa» av eritreerne?

AFGHANISTAN: LEDD I EN GLOBAL STRATEGI

I løpet av sommeren har stadig flere ledende politikere i Vest-Europa lansert teorier om at Sovjets invasjon i Afghanistan var et defensivt trekk. De advarer mot å se innmarsjen som ledd i en mer omfattende strategisk offensiv. Dette synet er feil og skal legge grunnlaget for politikken med å gi Afghanistans interesser på båten for å oppnå fortsatt avspenning i Europa og fortsatt økonomisk utnyttelse av det sovjetiske markedet.

For å underbygge sin konklusjon utvisker de skillet mellom det allina-sefrie landet Afghanistan før invasjonene og det koloniserte Afghanistan etter invasjonen. Poenget er at Sovjet for første gang sendte sine okkupasjonstropper inn i et uavhengig land. Hvordan kan det være defensivt? Det er rett at Moskva også tidligere hadde innflytelse over landet og at de var redd for den voksende opposisjonen mot det sovjetvennlige regimet til Amin. Men det endrer ikke på framstøtets grunnleggende offensive karakter.

Derfor er Afghanistan-konflikten ikke en regional konflikt. Russerne har allerede marsjert opp divisjoner langs grensa til Iran. Både folkene i Pakistan og Iran frykter invasjon av sine egne land. Hvorfor benekter de samme vestlige politikere dette faktum? Det er umulig å analysere invasjonen i Afghanistan isolert. Det må sees i sammenheng med Sovjets kamp for å få makta på Afrikas Horn. Og med deres oppbygging av den havgående krigsflåten over hele verden. Sovjet støtter også hegemonistene i Vietnam som både prøver å underlegge seg Kampuchea (de har 200 000 mann der nå) og som gjentatte ganger har krenket territoriet til det sjølstendige Thailand.

Når en vurderer Sovjets politikk som helhet er det umulig å komme til en annen konklusjon av Afghanistan-okkupasjonen enn at den først og fremst er et ledd i Sovjets strev etter å skaffe seg kolonier og militære støttepunkter for å forberede en global offensiv for verdensherredømme.

ØKONOMISK INFILTRASJON

Sovjets politikk overfor u-landa er tradisjonell imperialistisk: I en artikkel i tidsskriftet «Narodni Asii i Afriki nr. 4 1968 heter det: «Det kan være hensiktsmessig, om de sosialistiske landa (dvs. Sovjet-blokken - min anm.) kan utnytte den (i den 3. verden - min anm.) historisk oppståtte produksjonsspesialisering omkring bestemte råstoffer og materiale. Hvorledes skal så denne «spesialisering» utnyttes? De fattige landa må «utover rene råstoffer også utføre halvfabrikata. Det betyr besparinger i transportomkostningene og muliggjør dessuten en stigning i ekspor-

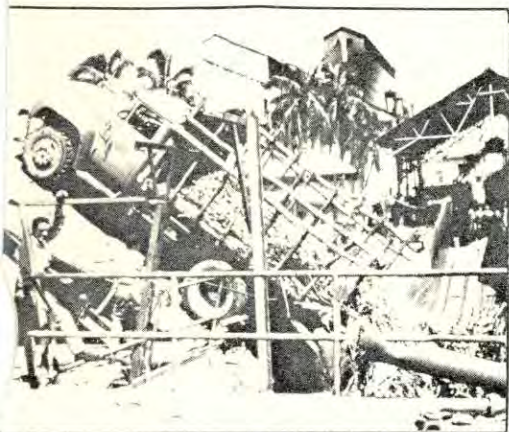
tinntektene for utviklingslandene. I de sosialistiske landene kan man spare penger fordi man kan unngå å bygge opp virksomheter til primærbearbeiding av innførte råstoffer... Særlig gunstig vil det virke, når de sosialistiske landene først og fremst eksporterer til utviklingslandene slike anlegg og utstyr som kan utnyttes til å skape ytterligere eksport av produkter som de sosialistiske land er interessert i. En slik løsning på problemet er også fordelaktig for utviklingslandene, fordi det tillater dem å betale leveransene fra de sosialistiske land med produkter fra de nybygde fabriker... (Sitert fra W. Dickhut: Die Restauration des Kapitalismus in der Sowjetunion, s. 211, 212).

Gjennom denne forma for «internasjonal arbeidsdeling» bevares den urettferdige økonomiske verdensordninga og mange u-lands skjeve økonomi. Kontrollen Sovjet får over deres økonomi hemmer selvsagt deres handlefrihet.

I et sjeldent tilfelle av åpenhet har russerne innrømmet at de i tiåret som kommer må importere 10–12 tonn jernmalm og omfattende mengder ulike mineraler. En vestlig undersøkelse anslår at 40% av råmateriale til aluminiumsindustrien — et av de store mål for utvidelser under den 10. femårsplan — er importert, hvorav halvdel fra den 3. verden. I 1978 plasserte Sovjet 4–5 milliarder dollar i U-landa. Det er nesten 90% mer enn i 1975.

Antallt sovjetiske, østeuropeiske og cubanske teknikere har gått i været. Nå finnes det 90 000 i den 3. verden.

En annen måte russerne får pressa igjennom en politikk med «å selge dyrt og kjøpe billig» er ved våpenek-

»Sosialistisk arbeidsdeling»: Kuba produserer sukker, Sovjet lager lastebiler. At de glemte å utstyre denne med tipp er bare en bagatell i denne sammenheng.

sport. I 1977 inngikk Sovjet avtaler med land i den 3. verden for 5,2 milliarder dollar. Sovjet er verdens største handelsmann i død. (Kilde: Information nr. ?? 1980)

Kombinasjonen av militære overfall og den økonomiske utbyttinga av den 3. verden gir konklusjonen relativt greit: Sovjet er en imperialistisk, aggressiv supermakt som styrker sitt grep om den 3. verden.

Men noen på «venstresida» snakker fortsatt om Sovjet som ei anti-imperialistisk kraft. De må være forblindet av Moskvas egen propaganda.

SOVJETS ANTI-IMPERIALISME ELLER GOEBBELS SOM ANTI-IMPERIALIST

Alle imperialister har til alle tider forsøkt å skjule sine egentlige hensikter. USA kjempa for «demokratiet» i Indo-Kina, mens bombene hagla over Hanoi. Sovjet kjemper for Afghani-

stans «sjølstendighet mot imperialism, for folkets frihet og demokrati, samtidig som de utsletter hele landsbyer av det samme folket.

De tyske nazistene utvikla denne metoden fullkomment. Les dette:

«I et halvt århundre har det indiske kongresspartiet kjempet for Indias frihet... Frigjøringsdag må komme for India. Det kommer en dag da verden skal befris fra de samvittighetsløse britiske maktavernes lave egoistiske utbyttingspolitikk... Det lille britiske oligarkiet og plutokratiet, de pengeieernes kotteri, i sitt evige maktbegjær... utsuget det egne folket og verdensrikets folk under det moralske dekke, som drypper av hykleri.» (Reinhardt Frank, England og India, svensk utgave 1941)

Det skreiv nazistene som prøvde å gjøre alle ikke-ariere til slaver under den tyske «Führer».

Derfor må heller ikke vi la oss lure av Bresjnevs anti-imperialisme. Se på fakta.

Poenget er at Moskva i dag utnytter den prestisjen det sosialistiske og anti-imperialistiske Sovjet hadde. I flere 10-år sto de fast på frigjøringsbevegelsenes side, da de sloss mot gammel vestlig kolonialisme. Denne historia og arsenalet av fraser gjør det vanskelig for folka i den 3. verden å avsløre Sovjet. Nicaragua, som gjorde revolusjon mot det USA-dominerte herskerklikken til Somoza, støtter seg på Sovjet og stemte f.eks. for invasjonen i Afghanistan i FN.

ELF, en av frigjøringsbevegelsene i Eritrea, betegner fortsatt Sovjet som «en strategisk alliert» til tross for at landet deres i årevis har blitt bombet av sovjetiske MIG-jagere.

DEN SOVJETISKE EKSPANSJONISMEN - EN TRUSSEL OM KRIG

HVORFOR ER SOVJET EKSPANSJONISTISK?

Dette heftet tar overhodet ikke sikte på å gi noe fullstendig svar på dette. Vi veit enda for lite. Det er vanskelig å skaffe seg skikkelig kunnskap om de indre forholda i Sovjet. Men lesing av bøker skrevet av russiske militære offiserer avslører ganske tydelig at det skjedde et skifte i oppbygging av den russiske hæren etter at Krustsjov kom til makta. Fra et i hovedsak defensivt forsvar til et offensivt militærapparat.

Vi mener at Sovjet i dag er et kapitalistisk samfunn. At den imperialistiske politikken deres, sagt enkelt, derfor ikke er rød, men blå imperialism (Se avsnitt bak i heftet).

Vi vil bare her kort nevne noen momenter som det er grunn til å tro ligger bak Sovjets rasling med kanonene nå.

Misforhold mellom Sovjets økonomiske styrke og deres imperium. Sovjet har i dag over 20% av verdens industriproduksjon, men bare 4% av verdenshandelen.

På en rekke viktige områder har de styrka seg jamført med USA, uten at de har klart å trenge USA og andre vestlige land ut fra markedene. Problemet for Sovjet er at de ikke klarer å vinne markeder og kontroll bare ved hjelp av økonomisk kappestrid.

Det var Krustsjovs hovedlinje i 10 år — fra -56 til -64. Han ble styrtet. Bresjnev bruker nå i steden i hovedsak metoden med militært og diplomatisk press og regulær invasjon.

Ledelsen i Sosialistisk Ungdom (SU) har brukt Sovjets minimale kapital eksport som et bevis på at landet ikke kan være imperialistisk og aggressivt. Det er et utrolig historieløst standpunkt.

Grunnen til at Sovjet har kommet relativt kort m.h.p. den økonomiske utbyttinga av den 3. verden henger først og fremst sammen med at Sovjet er nykommer på det imperialistiske markedet. Sovjet har ikke ei lang historie som imperialistisk stormakt, men har først utvikla seg til en imperialistisk makt de siste 20 åra. Nettopp det er grunnen til at Sovjet er underlegen USA når det gjelder økonomiske posisjoner (NB — når vi da ser bort fra Øst-Europa, Mongolia, Cuba, Indo-Kina og Afghanistan).

Det er akkurat denne motsigelsen mellom stor økonomisk styrke og svak posisjon på det imperialistiske markedet som tvinger Sovjet til å bruke militære maktmidler

Indeks for industriproduksjonen:
(1970 = 100)

	1960	1970	1977
Sovjet:	44	100	159
USA:	61	100	129

Disse opplysningene fra FNs Statistiske årbok fra 1977 viser at Sovjets produksjon utvikler seg raskest.

Det samme viser tall over verdens industriproduksjon i prosent:

	1955	1960	1970
Sovjet:	15,0	18,5	22,5
USA:	38,6	32,5	27,3

Disse opplysningene fra IPW-Berichte nr. 1-72 utdyper poenget vårt: Sovjet styrker seg relativt i forhold til den andre supermakte USA.

Når vi legger så stor vekt på Sovjets relative økonomiske vekst — betyr det at vi er blinde for svakhetene i landets økonomi — Som vansker med å utvikle nye oljekilder like fort som olja forbrukes, som trøbbel med å utvikle landbruket og skaffe forbruksvarer til befolkningen, og ikke minst — det lave teknologiske nivået på produksjonen? Nei. Men disse negative trekkene kan ikke overskygge den langvarige tendensen til relativ styrking.

EKSTREM MILITARISERING AV ØKONOMIEN

På den 24. partikongressen opplyste Kosygin at militære formål hadde slukt nær fjerdeparten av de midler som hadde stått til rådighet for økonomisk utvikling i den siste femårsperiode. Vestlige eksperter antyder at Sovjet bruker opptil 20% av sitt brutto nasjonal produkt på militærapparatet. 1,5 millioner mennesker i Sovjet er sysselsatt med militærforskning. 4—5 millioner i tillegg er knyttet til rustningsproduksjonen. Krigsindustriens behov for utstyr og personell går foran alt annet. De som ansettes her får høyere betaling enn ellers i samfunnet.

Vernon Aspaturian hevder (i Jour-

nal of International Affairs Vol 26 no. 1—1072) at de ledende kretsene innenfor militæretaten, rustningsindustrien og haukene i partiapparatet har felles synspunkter. De går inn for å fremme Sovjets maktpolitiske interesser i alle verdensdeler.

Han legger også fram holdepunkter for å anta at det foregår en strid om fordelingen av de økonomiske ressursene i Sovjet mellom på den ene side en gruppering som legger vekt på militær styrke og en annen gruppe som legger større vekt på jordbruket, forbrukssektoren og de sosiale tjenester.

Et sånt militært-industrielt kompleks skaper sin egen dynamikk. De er interessert i at våpnene blir brukt og prøvd. Det øker bestillingene og det øker profitten.

TRADISJON

De nye tsarene representerer en tradisjon i russisk utenrikspolitikk, bare midlertidig brutt av det sosialistiske Sovjet. Lenin ga nasjonen frihet, Finland f.eks. fikk sin frihet etter at arbeiderne tok makten i 1917. Stalin utforma en bra politikk overfor minoritetene i Sovjet. Selv om han samtidig både var påvirket av og handla ekspansjonistisk i visse sammenhenger.

Russlands spesielle historie og kamp for isfrie havner har bidratt til denne ekspansjonistiske tradisjon.

Derfor er det ingen tilfældighet når jugoslaverne i dag studerer kart over de gamle tsarenes erobringstokter.

SOVJET KOM «SIST TIL BORDS»

Problemet for Sovjet er altså: De er sterke og sultne, men plassene ved bordet er opptatt.

Eller sagt på en annen måte: De gamle imperialistiske maktene og spesielt supermakta USA hindrer Sovjet i å ekspandere og tilrane seg u-landas verdier i forhold til sitt økonomiske behov.

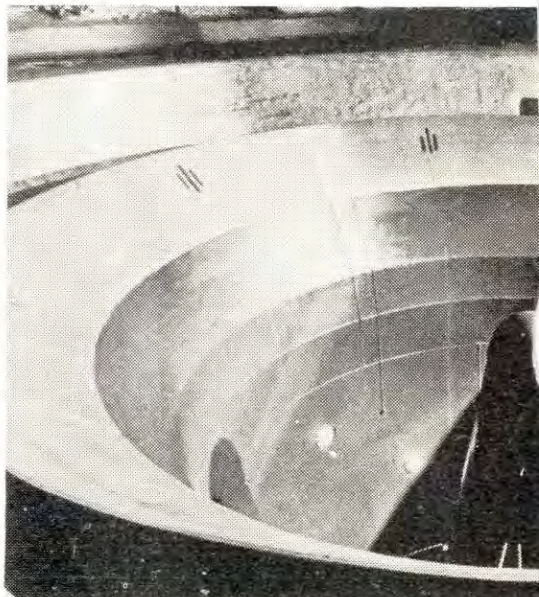
Det er utviklinga av det ujamne styrkeforholdet mellom USA og Sovjet som er den grunnleggende årsaken til den spente situasjonen i verden i dag. USA ønsker status quo, Sovjet krever nyoppdeling av verden. Og på samme måte som Tyskland var før 1. og 2. verdenskrig er Sovjet ikke i stand til å nyoppdele verden med fredelige midler. Fordi de er en oppadstigende supermakt som kjemper om verdensherredømme, må de bruke en mer aggressiv politikk enn USA. De må hugge inn på USAs posisjoner.

Derfor har de bygd opp verdens sterkeste hær, de har skaffet seg militærstrategiske holdepunkter viktige plasser over hele kloden, de har utbygd et svært nett av spioner og potensielle femtekolonister i mange land. Som Hitlers ekspansjonisme var kilden til 2. verdenskrig er Sovjets ekspansjonisme kilden til en 3. verdenskrig.

KRIGSFAREN ØKER

Som tidligere vist har Sovjet i dag overtaket på USA militært sett. De er strategisk på offensiven. Det er Sovjet som fører kolonikriger. Ikke USA. Det er Sovjet som driver rustningskappløpet vanvittig i været. De rustner opp mest.

Flere og flere innser at det i dag er Sovjet og ikke lenger USA som er verdens folks hovedfiende. Redselen for at Sovjets ekspansjonisme vil føre til en ny, grusom verdenskrig er ikke

Sovjetisk rakettutskytningsanlegg.

ugrunnet. Men hvorfor kan ikke Sovjet-lederne være fornøyd med den enorme makta de alt har?

Vanlig sunn fornuft og vanlig sunn moral skulle tilsi det. Men imperialismen er ikke fornuftig og moralsk — den er ufornuften og umoraleen satt i system. Sovjet, som for tidligere oppadstigende makter, er det en objektiv lovmessighet at de må ekspandere, at de må kjempe til seg en større bit av «kaka» eller gå til grunne.

Sovjet vil ha mer. USA vil holde på sitt. Sånne motsigelser er blitt løst ved krig to ganger dette århundre. Det er stor sannsynlighet for at vi vil oppleve en tredje verdenskrig.

Det vil bli en ufattelig grusom krig, med en nedslakting av mennesker uten sidestykke i historien. Begge supermaktene planlegger for en begrensa atomkrig.

Noen tror at verden vil gå under. De tar feil. Fordi de ser bort fra årsaken til krigen, som er forsøk fra imperialistiske krefter på å vinne innpass, innflytelse etc og for å tjene mer penger. En ødelagt verden er ikke profitabel.

Døde arbeidere skaper ikke penger i kassa. Krig føres for å vinne. Det er ingen lek mellom gale menn, eller for den saks skyld gale presidenter.

UTNYTT PUSTEROMMET

De sovjetiske lederne føler seg sannsynligvis ikke så sterke at de ønsker en global konfrontasjon med USA allerede nå.

Det militære overtaket er ikke stort nok. Og motstanderne er for mange og for enhetlige. Arbeidsfolk i Sovjet er heller ikke nok bitt av krigspsyko-

sen til å være villig kanonføde i en imperialistisk røverkrig. De trenger også tid på å bygge opp flere militære støttepunkter.

Dette gir verdens folk et viktig pusterom. Men da må motløsheten og pasiviteten utryddes.

En brei internasjonal enhetsfront mot Sovjets aggresjoner kan minske den umiddelbare faren for en ny verdenskrig.

Det er sselvfølgelig umulig å forutsette det konkrete hendelsesforløpet fram til et mulig krigsutbrudd. Begivenheter som imperialistlederne ikke har herredømmet over, kan tvinge fram en konfrontasjon før de sjøl ønsker det. Situasjonen i verden er i dag så spent at vi ikke må lure oss sjøl ved å si «det kan ikke bli noen verdenskrig på lenge enda.» Men sjøl om ting kan skje fortere enn vi aner, ligger folkenes håp og store sjanse nettopp i at vi har et pusterom, som vi må utnytte.

Hva om verden hadde boykottet Berlin-olympiaden i 1936. Hva om den lovlige spanske regjeringa hadde fått våpen av de demokratiske maktene? Hva om Tyskland hadde blitt møtt med geriljakrig i Tsjekkoslovakia og økonomisk boykott?

TYSKLAND VILLE HA BLITT HINDRA I SIN UTVIKLING SOM AGGRESIV IMPERIALISTMAKT. Og krigen ville ha kommet seinere og vart kortere.

Selv om den 2. verdenskrig var uunngåelig var det ikke uunngåelig at 40 millioner døde eller at Norge blei okkupert eller at krigen kom i 1939.

Det blei uunngåelig — som et resultat av ettergivenhetspolitikken overfor Hitler.

ETTERGIVENHETS- POLITIKKEN ER LIVSFARLIG

OM DEN ANTI-IMPERIALISTISKE BEVEGELSENS SVAKHETER

I tida før den 2. verdenskrig gikk to-neangivende grupperinger innafor arbeiderbevegelsen inn for å slåss mot England og Frankrike, selv etter at Hitler hadde okkupert Norge og Danmark.

De klarte ikke å forandre bildet sitt av verden i takt med at den virkelige verden forandra seg.

For på 1920-tallet var den engelske og franske militarismen Europas folks hovedfiende. Men som vi har påvist annet steds i heftet — de var på vei nedover og Tyskland med «Der Führer» i spissen overtok snart rollen som den største krigstrusselen og den største undertrykkeren.

Den norske anti-imperialistiske bevegelsen har gjort viktig arbeid mot USA. Det at mange er redelig opprørt over USAs herjinger gjør det vanskeligere for dem å oppdage at USAs makt er svekket. At det er Sovjet som er en største aggressoren i vår tid.

Det er forståelig, men ikke desto mindre i dag et alvorlig hinder for å konsentrere de små kreftene vi rår over om sosialimperialismen.

Vi må fortsette å gå mot all imperialistisk undertrykking, om det er USA, Frankrike eller for den saks skyld Norge som står bak. Men det er å sløve den anti-imperialistiske årvå-

Skal denne mannen få beholde sitt monopol i kampen mot Sovjet?

kenheten å sette USA og Sovjet på lik linje i dag.

Å rette hovedstøtet mot Sovjet, mot hovedfienden, vil være å mobilisere kreftene mot det største hinderet for revolusjon i den 3. verden. Å forene kreftene mot hovedfienden er den mest effektive måten å bidra til at hele det imperialistiske verdenssystemet faller i grus.

I dag har høyre-kreftene nærmest monopol på kampen mot Sovjet. De utnytter Sovjets brutalitet til å svartmale sosialismen. Derfor er kamp for å avsløre Sovjet som et kapitalistisk, imperialistisk land også en forutsetning for å øke oppslutninga om den sosialistiske bevegelsen i Norge.

I AFGHANISTANS FJELL AVGJØRES VÅR FRAMTID

Geriljaen i Afghanistan, Eritrea og Kampuchea fører i dag en ufattelig modig kamp som minsker faren for en ny verdenskrig.

De binder opp store sovjetiske trophr, militærmateriell og presser fram et pengeforbruk av Sovjet som vil begrense muligheten deres for videre opprustning.

Geriljakrigen, særlig i Afghanistan vil øke motsetningene innafor Sovjet sjøl. Det russiske folket har ikke interesse av å være kanonføde — når flere og flere av deres sønner kommer hjem i kiste vil motstanden mot haukene i Kreml øke.

Gjennom krigene avsløres Sovjet stadig mer overfor verdensopinionen. Det blir vanskeligere å selge bløffen om «en anti-imperialistisk kraft». Redselen for sovjetisk angrep fører til at flere og flere land styrker sine forsvar. Og Sovjet møter stadig økende motstand i hele den muslimske verden.

Redselen for økonomiske sanskjoner og politisk isolasjon kan også styrke den fraksjonen innafor det russiske lederskap som mener veien å gå først er å utvikle landbruket og forbruksvareindustrien før en begir seg ut på militære eventyr.

Derfor er støtte til folkene som fører kamp mot sovjetisk aggresjon ik-

ke medlidenhet. Deres kamp er nemlig vår kamp. Deres kamp stikker kjepper i hjula for Sovjets vidre ekspansjonisme og er derfor en støtte til vår kamp for Norges sjølstendighet og rett til å leve i fred.

BYGG EN BREI FRONT MOT SOVJET

Mange radikale er skeptiske til å gå mot Sovjet, fordi de havner på samme side som Willoch og Carter.

Det er et lett forståelig problem. Men det er et faktum at både Willoch og Carter er mot den største aggresjonen i vår tid.

Vi har ikke noe til overs for noen av dem, men når de en sjelden gang tar standpunkter som er i interessene til ofre for aggresjon — skal vi da unnlate å gjøre noe fordi de er enige med oss?

Situasjonen i dag er ikke merkeli- gere enn situasjonen før og under 2. verdenskrig. Den store fienden av arbeiderklassen og kommunisthateren framfor noen — Winston Chruchill gikk i samarbeid med det sosialistiske Sovjet mot Hitler. I dag sier alle at det var rett. Også de som på prinsipielt grunnlag går mot å støtte ethvert initiativ — godt eller dårlig — fra USA. Hvor er logikken?

LEGG SKJEMAER TIL SIDEN

USA er en imperialistisk supermakt. De utbytter mange folk, de planlegger kupp osv. For ikke å bli mistolket ville vi gjerne ha skrevet med to meter høye bokstaver: USA-imperialismen må derfor bekjempes. Men — og dette er det mange som ikke forstår — nettopp USAs rolle som supermakt må føre til at de noen ganger går inn for tiltak som bremser Sovjets frammarsj.

Det betyr at det er mulig for verdens folk og land å være alliert med USA på konkrete saker — altså ikke en fast allianse — men allianse på konkrete ting. Det er faktisk viktig hvor anti-sovjetisk USA stiller seg.

USA har nemlig pga. sin supermaktstatus stor innflytelse og makt. Når USA krever de sovjetiske troppe- ne ut av Afghanistan før avspen- ningsprossessen kan gå videre, gjør det det vanskeligere for Giscard i Frankrike å gå videre som om inge- nting har skjedd. Det har ihvertfall større effekt enn når RUs sentralsty- re gjør det.

Det er ikke tvil om at Carters OL- boikott og økonomiske boikott-tiltak har tjent kampen som folkene i Erit- rea og Afghanistan fører.

Samtidig som vi sier dette nærer vi ingen illusjoner om at USA har blitt «snille». De handler som de gjør fordi de følger sine imperialistiske interes- ser.

Det er f.eks. klart at USAs politikk i Midt-Østen og i Iran bare driver folk i arma på Sovjet og dreier oppmerk- somheten vekk fra folkemordet i Afg- hanistan.

De som har et skjema som sier at alt USA gjør er enten helt dårlig eller helt bra slipper selvsagt å drive sånn tankevirksomhet.

USAs tosidige karakter gjør det dobbelt viktig å bygge opp en sjøl- stendig anti-sovjetisk front i Norge — uavhengig av USA-imperialismen.

KAMP MOT ETTERGIVENHETS- POLITIKKEN

Invasjonen i Afghanistan den 27. de- sember i fjor forferdet en hel verden. Siden da har Sovjet forsøkt å festne sitt grep. Det står 100 000 soldater i landet, med alt det utstyr de makter

å frakte med seg. Likevel er tre av 18 provinser frigjorte.

Mange trodde at nå ville vesten fry- se ned forbindelsene med Sovjet og gi de tapre frihetskjemperne all mulig støtte.

Det har ikke skjedd.

I det siste har det kommet klare signaler fra regjeringsskretser i Bonn og Paris at det er på tide at Afghanistan-debatten tar slutt. (The Economist, 2. august 1980) Argumen- tene er sånn: Vesten må fortelle Bresjnev at han skal få en lett kamu- flert seier i Afghanistan mot at han lover ikke å gå til ytterligere aggre- sjoner i sør-øst Asia, og at han spe- sielt kutter ut ambisjonene overfor det oljerike Gulf-området. Ledere fra den afghanske motstandsbevegelsen har gjentatte ganger bedt om våpen- støtte og økonomisk hjelp. De har ikke fått et eneste gevær eller ei eneste krone. Den norske regjeringa har ik- ke en gang gitt fem millioner i huma- nitær støtte til flyktingene i Paki- stan gjennom Europarådet. De vest- lige regjeringenes manglende støtte til den afghanske motstandsbevege- sen (ikke opprørerne, som NRK ofte kaller dem) er ettergivenhetspolitikk av verste sort.

Eller ta eksemplet Polen. Når dette skrives er resultatet av de store strei- kene på Østersjøkysten ikke kjent. Den voldsomme motstanden mot le- veforholda og de politiske rettigheten under Gierek-regimet har satt mer enn en støkk både i Kreml og blant pampene i Warszawa.

En skulle trodd at dette opprøret mot undertrykkinga av de demokra- tiske rettighetene i Polen hadde fått stor støtte blant borgerskapet i Vest- Europa.

Støtten til det Afghanske folket må bli like massiv som den var til det vietnamesiske.

Da arbeiderne gjorde opprør i Berlin i 1953 skildret borgeravisene i vest kampene deres med varme — de brukte det til å reise en nådeløs avsløring av «sosialismen».

Men hvordan reagerer borgerskapet i dag?

Vest-Tysklands forbundskansler, Helmut Schmidt, garanterer Gierek-regimet et lån på 1,2 milliarder D-mark for å hindre at regimet blir styrta. Tirsdag den 19. august melder NPS-AP om vestlig finansuro over utviklinga i Polen. Polen har en gjeld på 85 milliarder kroner til vestlige banker og kredittinstitusjoner. Derfor: «Det er tvingende nødvendig for den vestlige storfinans at Gierek blir støttet slik at han får beholde makten, sier Hubert Gabrisch, økonom ved institutt for økonomisk forskning

i Hamburg.

Og Dagbladet, som har en lang tradisjon i å støtte kamp for demokrati og selvstendighet, de går på lederplass den 19. august til det skritt å rose Gierek. De advarer mot arbeidernes aksjoner, fordi de kan utfordre Bresjnev til å invadere Polen og dermed forrykke balansen i Europa.

Dette er ettergivenhetspolitikken i et nøtteskall — trakk ikke Moskva på tærne. Når redselen for å irritere Bresjnev blir utgangspunktet for all analyse, skjer det som tragisk skjer med Dagbladet — de blir ute av stand til å støtte de polske arbeidernes so-leklare rettferdige aksjon. I Polen sloss de for krav som er en selvfølge i Norge. Men nei — sier Dagbladet — vi kan ikke støtte dere. Kravene kan irritere Bresjnev.

Den spanske borgerkrigen var et utmerket prøvelfelt for den tyske krigsmaskinen. På bildet: baskere som farsvarer Bilbao.

ET HISTORISK EKSEMPEL – FORRÆDERIET MOT SPANIA:

I 1936 gikk fascistene Franco til opprør mot ei demokratisk valgt folkefront-regjering i Spania. Han fikk straks støtte fra Hitler og Mussolini. For dem var Spania både et øvingsfelt for deres krigsmaskiner og en kamp om et strategisk viktig land ved inngangen til Middelhavet.

Den fascistiske offensiven vakte voldsom reaksjon blant det arbeidende folket over hele verden. Støttearbeid blei starta og i tusener reiste folk dit for å delta i de internasjonale brigadene.

Men hva gjorde regjeringene og borgerskapet i de vestlige landa? Mens tyske fly terrobomba Guernica og la en rekke spanske byer i ruiner vedtok den franske og den britiske regjeringa at det var forbudt å gi

hjelp til den lovlige regjeringa. Til og med de økonomiske forbindelsene med Spania blei nedfryst. De sammenkalte til en konferanse i London i -37 hvor de krevde av alle land at de skulle legge seg på en ikke-innblandingslinje i Spania. I Norge blei frivillige arrestert når de kom tilbake. I andre land blei de fratatt sitt statsborgerskap. Frankrike oppretta interneringsleire for soldater som kryssa grensa og der satt de til Hitler kom og tok Frankrike i 1940.

Og det spanske folket måtte tape. Det som kunne blitt en anti-fascistisk kamp som kunne stoppe Hitler og utsette den 2. verdenskrig blei en voldsom oppmuntring til Hitler og blei enda et argument for Hitler i den interne maktkampen i Nazi-partiet om hvilken strategi de skulle velge i kampen for verdensherredømme.

CHAMBERLAIN PÅ NY

Denne politikken med å gi etter for okkupanter har allerede spilt historisk fallitt. Husk eksemplet med Chamberlain: På en konferanse i Munchen i 1939 hadde han sammen med den franske leder Daladier gitt etter for Hitlers krav om deler av Tsjekkoslovakia. Som motydelse fikk han underskrift av «Der Fuhrer» på en lapp hvor han lovet ikke å ta flere land. Chamberlain kom hjem til London og viftet med papirlappen og ropet : «Peace in our time».

Et halvt år etterpå rykket Hitler inn i Polen på — ironisk nok — tanks lagd av General Motors.

Hitler sa sjøl at det var de vestlige statsledernes manglende reaksjoner på hans politikk som etterhvert sikra han full oppslutning fra hele det tyske borgerskapet og store deler av det tyske folk. Og det var ikke rart. Han gikk fra erobring til erobring uten tap og uten at verden møtte ham med sanksjoner av noen art.

BRESJNEVS TAKTIKK

Denne politiske trenden i vest støtter Sovjet-lederne opp om på alle mulige måter. Deres taktikk minner om Hitlers: Veksle mellom aggresjon/opprustning og stadige invitasjoner til nedrustningforhandlinger og freds-konferanser.

Den 30. juli foreslo Bresjnev at det skulle innkalles til en konferanse om nedrustning og avspenning i Europa. «Det er kanskje viktigere enn noen gang etter den internasjonale situasjonen som er oppstått», sa han. Bresjnev veit like godt som alle andre at det er invasjonen i Afghanistan som har skapt denne spenninga. Og bl.a. det at russerne hver uke plasse-

rer ut en ny atomrakkett, SS 20, retta mot Europa. Likevel poserer han som en uskyldig fredsvenn.

Derfor er det ikke spenninga han vil minske — han vil med en kombinasjon av trusler og fredssvada gjøre de vestlige regjeringene og den vestlige opinion mykere, mere villige til å gi etter og anerkjenne okkupasjonen av Afghanistan som et fullbyrdet faktum.

Derfor kan Afghanistan bli vår tids Spania.

HJERTET ER DER PROFITTEN ER

Hva er grunnlaget for denne ettergivenhetspolitikken i Europa og delers av herskerklassen i USA?

Det er godtgjort gjennom historikeres forskning at de delene av det engelske borgerskapet som Chamberlain var talsmann for hadde økonomi-interesser i den tyske rustningsindustrien. De hadde felles planer med Hitler om å utbytte landa på Balkan. De håpet på at de hadde mer å vinne på å gi etter for noen av Hitlers krav i håp om at han skulle vende seg mot Sovjet og mot koloni-områder de ikke sjøl hadde interesser i. Det er mulig å slå fast en tilsvarende økonomisk interesse av ettergivenhetspolitikken i dag.

Sovjet skylder 300 milliarder kroner i vesten. Bankierene vil gjerne ha penga sine tilbake. Derfor ønsker de fortsatt gode forbindelser med Sovjet. Sovjet importerer mye moderne teknologi fra Vesten. Det er ikke bare et svakhetstegn. Samtidig binder de sterke monopolkapitalistiske grupperinger til å presse sine regjeringer til en pro-sovjetisk politikk. Allerede dagen etter Carters initiativ om økono-

misk boikott av Sovjet, sto representanter for norsk dataindustri fram i Morgenbladet å advarte mot å gå til økonomiske straffetiltak.

Norge har etter invasjonen økt handelen med Sovjet med hele 56%. Og det enorme markedet frister. (Derfor har de rett som anklager det offisielle Norge for en dobbeltholdning overfor Sovjet — de støtter boikott av de olympiske leker samtidig som de skaffer okkupanten økonomisk og materielt grunnlag for å fortsette krigspolitikken sin. Sånn er kapitalismens anti-imperialisme.)

At USA fører en mer restriktiv politikk overfor Sovjet har ikke bare med at USA er ei supermakt, det har også sammenheng med at de amerikanske imperialistene har relativt mindre økonomiske forbindelser med Sovjet enn det f.eks. Vest-Tyskland har. USA eksporterer bare halvparten av hva det mindre Vest-Tyskland gjør — 4538 mll. dollar mot 2033 mill. dollar i 1978. Det er også verdt å merke seg at Edward Kennedy, som har økonomiske forbindelser i Moskva, går inn for å bedre forbindelsene med Sovjet, mens peanutfarmeren Carter går inn for å gjøre motstand mot Sovjet.

Ettergivningspolitikkenes resultat vil bli det samme nå som overfor Hitler: Det vil være en oppmuntring til de nye tsarene i Kreml om å fortsette på den krigerske veien. Det vil styrke enheten i den sovjetiske ledelsen om at ekspansjonisme er måten å løse de økonomiske problemene på.

Noen fusker med begrepene. De sier at å gå mot ettergivningspolitikken og å kreve motstand mot Sovjet er de samme som å ville tilbake til den «Kalde krigen». Men den kalde krigen var noe kvalitativt annet —

det var et anti-kommunistisk korstog fra USA-imperialismens side for å sikre amerikansk kontroll over Europa og den 3. verden.

Å kreve motstand mot Sovjet er den eneste mulige fredspolitikken i dagens verden. Å stoppe Sovjet nå betyr å møte hver eneste aggresjon de begår med mottiltak, å la dem betale dyrt. Det er umulig å forandre Sovjetledernes strategiske mål om verdensherredømme, men det er mulig å hindre dem fra å oppnå flere strategiske fordeler. Å sitte på gjerdet eller å kaste små land i fanget deres for å prøve å tilfredsstille ekspansjonismen vil bli fatalt. Da vil historien helt sikkert gjenta seg selv og en katastrofe vil igjen ramme verden.

«KVINNER FOR FRED»

Redselen for krig og de grusomme ødeleggelsene som følger i dens kjølvann skaper også grunnlag for ettergivenhet i folket. Og det skaper grunnlag for fredsbevegelser som «Kvinner for Fred». Denne fredsbevegelsen kjører fram en almenn parole om nedrustning, de er mot militærapparatet overhodet og de krever forhandlinger og avspenning mellom maktblokkene.

Uansett gode motiver er dette en fredsbevegelse som bare vil bringe krigen nærmere. Og det er en fredsbevegelse som objektivt tjener Sovjet. Derfor støtter Bresnev den, derfor støtter NKP den aktivt.

Hvorfor?

Kvinner for fred går nemlig ikke til kamp mot kilden til en ny verdenskrig — Sovjet. De nevner ikke Afghanistan, Eritrea eller Kampuchea med ett ord. Derimot krever de forhandlinger mellom maktblokkene. Men vil

En feilslått fredspolitik.

ikke en forhandlingsløsning om Afghanistan, som Sovjet vil og Giscard i Frankrike heller til, være å svike interessene til et hårtatt folk? De krever sin frihet — hverken mer eller mindre. En virkelig fredsbevegelse må gjøre støtte til all kamp mot okkupasjon til en hovedsak.

Hva hadde vi i dag sagt om en fredsbevegelse som f.eks. i 1938 ikke pekte på kamp mot Hitler som det viktigste?

Kvinner for fred krever almann nedrustning. Men vil ikke en nedrustning av Norge i dag være en invitt til Sovjet om at vi vil la oss presse til underkastelse? Skal geriljaen i Afghanistan også ruste ned, når de trenger våpen for å overleve?

Tror virkelig Kvinner for Fred at en sånn bevegelse i Vesten vil få

Bresnev til å endre den politikken de har ført i 15 år. Det er for blåøyd.

Vi er for avspenning, men ikke ettergivenhet. Avspenning er først mulig når Sovjet trekker troppene ut av Afghanistan.

Vi er for nedrustning, men ikke bare i 3. verden, vesten eller Norge. Mens Sovjet brukter nærmere 20% av sitt bruttonasjonalprodukt til sitt invasjonforsvar, kan ikke land som er trua av denne hæren ensidig legge ned sitt forsvar.

En virkelig fredsbevegelsen må altså blinke ut Sovjet som hovedfjenden og hovedkilden til en ny verdenskrig. Den må bekjempe ettergivenhetspolitikken og møte Sovjets ekspansjonisme med kraftig motstand. Kamp kan utsette krigen, mild ettergivenhet framskynder den.

STØTT NASJONENES KAMP FOR FRIHET OG UAVHENGIGHET

Mange har fått all snakk om nasjonal frihet helt oppi vrangstrupen. De har fått nok av lektors 17. mai-taler, norske flagg og is. Dette er en forståelig reaksjon, men den blir ikke noe mer riktig for det. Vi lever i imperialismens epoke. Kjennetegnet på den er at store land undertrykker små. Derfor er det nasjonale spørsmålet et helt sentralt spørsmål i vår tid.

Kampen for nasjonal selvstendighet vokser nå som en flodbølge over hele den 3. verden. Denne kampen bærer i seg kimen til en rettferdig verden og svekker hele det imperialistiske utbyttersystemet.

Om alle land slår vakt om sin selvstendighet vil det også skape enorme hindringer i veien for de nye tsarene i Kreml.

Mange har vansker med å forstå dette. Som skikkelige demokratier i «det siviliserte vesten» er de mer opptatt av å reformere u-landas styresett enn å forsvare landa deres mot utenlandsk innblanding.

SV STØTTER IKKE GERILJAEN I AFGHANISTAN

Et ekstremt eksempel på dette hovmotet representerer SV-ledelsen. De nekter å støtte geriljaen mot Sovjets brutale okkupasjon fordi den angivelig er leda av «reaksjonære muslimer».

For det første er det faktisk feil. Afghanerne tilhører Sunni-sekten, men bare 10% støtter Shiit-sekten som Khomeiny tilhører. Så de som eventuelt er redd for et nytt Iran tar feil.

Og nylig reiste det en representant for den afghanske geriljabevegelsen

rundt i Norge som heller ikke SV ville karakterisere som reaksjonær. Derfor har de klokkelig ikke kommentert han i det hele tatt.

For det andre vitner det om en ekstrem kulturell hovmodighet og uviitenhet. De må øyensynlig tro at alle muslimer er reaksjonære, og det er minst like dumt som å tro at alle kristne er reaksjonære. Pga. alle de fordommene som eksisterer i Norge mot muslimer tror de det er nok bare å nevne det for å få gjennomslag for linja si. Et faktum som er lite kjent er bl.a. at det var arabiske muslimer som la grunnlaget for renessansen i Europa, som la grunnlaget for det framskritt i vitenskap og kunst som skjedde mot pavekirkas dogmatiske mørkemannssvelde.

For det tredje og viktigste: SV blir altså ute av stand til å støtte det folket som står i spissen i kampen mot Sovjets aggresjoner over hele verden, fordi de er misfornøyd med folkets ledere!

Kan et såkalt anti-imperialistisk parti synke dypere?

Den samme «frelser»-holdninga viser seg i arbeidet med Eritrea. I Eritrea er det to store firkjøringsbevegelser, som inngikk en enhetsavtale 1977 som de med store vansker prøver å sette ut i livet. Men SV, nei de setter seg på sin høye hest og støtter følgelig ikke begge to på deres egne premisser. Som det sømmer seg europeiske bedrevitere gir de ut karakterer — det er bare EPLF som fortjener SV sin støtte.

På denne måten griper de inn i firkjøringskampen og der bevegelsene i Eritrea jobber for enhet arbeider SV/SU for splittelse i Norge.

SV ser Khomeiny-spøkelser og nekter å støtte den afghanske geriljaen.

STØTT FRIGJØRINGSBEVEGELSENE MOT SOVJET

Innsamlingene på gymnasene og yrkesskolene høsten 1980 viser at den norske ungdommen er opptatt av ofrene for Sovjets brutale krigføring. Pengene som kommer inn vil helt sikkert være til enorm oppmuntring for frigjørings soldatene som kjemper en kamp på liv og død for sitt lands frihet. Nyheten kommer til å bli spredd: Ungdom på den andre siden av kloden, langt oppe mot Nordpolen veit om oss, de støtter oss.» Grunnlaget for å skape en sterk anti-imperialistisk bevegelse mot Sovjet skulle derfor være tilstede.

Fra Afghanistan lyder stadige meldinger om at Sovjet-troppene er i vansker: Karmals regjeringsparti er nærmest paralyisert av fraksjonskamper. Sikre kilder forteller at avdelinger av den afghanske hæren har desertert til geriljaen. 3 av de 18 provinsene er frigjort. Selv om geriljaen enda er splittet blir det gjort framgangsrike forsøk på å ene den.

Seinest på et møte i Geneve i sommer. Det er også planer om å oppret-

te en regjering for det frie Afghanistan.

Kampen er enda i sin spede begynnelse. Frigjøringskrigen vil helt sikkert lide mange tilbakeslag. Men afghanerne har gjennom hele sin lange historie vist en ukuelig vilje til å forsvare sin selvbestemmelsesrett. Deres krig er en rettferdig krig som vil vinne til slutt.

Men en forutsetning er internasjonal støtte. Vi må samle inn penger, klær og medisiner. Vi må presse den norske regjeringa til å anerkjenne den frie Afghanske regjeringa og til å gi støtte til kampen mot okkupasjonsmakta.

Afghanistan og Eritreas kamp er vår kamp. På Eritreas sletter og i Afghanistans fjell avgjøres vår framtid. Mange frigjørings soldater ofrer akkurat nå sitt liv i kamp mot okkupantstyrkene. Men de dør ikke forgjeves. For det er sant som Thomas Jefferson skreiv til W. S. Schmidt den 13. november 1787: «Frihetens tre må fra tid til annen vannes med xxxx og tyranners blod. Det er dens naturlige gjødelse».

ET KAPITALISTISK LAND AV EN NY TYPE

SOVJET ER KAPITALISTISK

Johan Borgen var i Sovjetunionen i 1946. Han forteller fra reisen: «Hovedinntrykkene fra reisen var vennlighet, åpenhet hos menneskene — og i landet lå umåtelige muligheter, tildels uinnløste ennå, svære tap, spor av lidelser og tilbakegang — frisk vilje, en slags hissig pågåenhet overfor oppgaver, et ukuelig overskudd hos befolkningen og energisk arbeid for å kanalisere det — enorme avstander og som en himmel over det hele — håp om fred.»

Johan Galtung, fredsforsker og initiativtager til SV forteller fra dagens Sovjet: «Slik systemet er bygd opp får en ikke fram det beste i menneskene, snarere tvert imot.» «Avpolitiseringen spiller en svært viktig rolle. Mitt inntrykk er at vanlige russere nesten ikke vet hva politikk er. De er blitt tvunget til å tro at når de store gutta på toppen vedtar resolusjoner og lar disse drysse ned over massene, da er *det* politikk.»

Mellom disse to utsagnene ligger det over 20 år i tid, og det viser forskjellen mellom to vidt forskjellige samfunnssystemer — sosialisme og kapitalisme.

GÅ BAK FASADEN!

Sovjets samfunnssystem kalles av de aller fleste for et sosialisisk sam-

funnssystem. Bresjnev sier sjøl at han er kommunist. Hele det offisielle språket i Sovjet er dynka med sosialistiske fraser og Lenin-sitater. NKP og Høyre i Norge kaller Sovjet et sosialistisk land. Men like lite som vi vurderer en mann etter hva han sier om seg sjøl, kan vi vurdere Sovjet ut i fra den offisielle propagandaen. Hitler kalte seg sjøl nasjonal-sosialist, partiet hans var et «arbeiderparti». Men ingen vil likevel nå si at det var sosialisme i Tyskland. Vi må derfor gå bakom fasaden for å finne ut hva slags samfunn Sovjet er. Men å analysere de indre forholdene i Sovjet er vanskelig. Det er et lukket land og Sovjet har mange særtrekk som ingen andre samfunn har hatt.

NY KLASSE TIL MAKTEN

I det sosialistiske Sovjet utvikla det seg et ganske stort sjikt med byråkrater og privilegerte pamper som levde fjernt fra folkemassene. Etter at Stalin døde i 1953 og Krustsjov ble generalsekretær i kommunistpartiet tok denne nye klassen makta i staten, styrta sosialismen og gjeninnførte kapitalismen. Fortjenesten ble gradvis innført som hovedmålsetting for økonomien og i utenrikspolitikken starta Sovjet den offensive oppbygginga av sin militærmakt.

STATLIG EIENDOM, MEN BYRÅ- KRATKLASSEN BESTEMMER:

Sovjet er et kapitalistisk land av ny type. Eiendomsformene er merka av at de sprang fram av et tidligere sosialistisk system. Staten er den formelle eier av produksjonsmidlene, i mye større grad enn i den vestlige kapitalismen. (Statseiendom er ikke uttrykk for sosialismen for at eiendomsformene under kapitalismen utvikler seg hele tida fra i hovedsak liten privateiendom til stor privateiendom til statlig eiendom. I Norge eier f.eks. staten ca. 50% av aksjene i industrien.) Men like lite som arbeideren disponerer over overskuddet på 85 mill. i Televerket i Norge (1979), disponerer den russiske arbeider overskuddet fra produksjonen.

Kapitalismen har alltid tatt ulike former: frikapitalismen, statskapitalisme og fascisme. Det som imidlertid går igjen er at et lite mindretall har makten over staten og produksjonsmidlene og bestemmer over merverdien — overskuddet.

I Sovjet er det et tynt sjikt — anslått til ca. 250 000 personer — av partipamper, bedriftsledere, militære og sikkerhetsagenter — som har den faktiske råderetten over maskiner, kapital og fabrikker.

Ifølge Roy Medvedev er det ca. 13 000 millionærer i Sovjet. De lever i luksus og har utvikla ekstragavante vaner. Direktørene har alt å si for hvordan overskuddet i bedriften skal investeres. Det er ikke en gang gjort forsøk på å opprette et system a la det i Norge — hvor arbeiderne ihvertfall formelt har makt gjennom bedriftsforsamlinger etc. til å påvirke bedriftens økonomiske politikk.

Arbeidskrafta har igjen blitt en va-

re. En undersøkelse i 1974 viste at 59,1% av alt personell i den nasjonale økonomien skifter jobb pr. år — enten fordi de får sparken eller fordi de er misfornøyd. Fra 1959 til 1970 måtte mer enn 16 millioner flytte fra landsbygda til byene.

Arbeiderne har ingen streikerett. Likevel, trass i hard undertrykking, er det offentliggjort tall som viser at det f.eks. i Kirghisa-republikken var gått tapt 325 000 arbeidsdager over en fem-års periode pga. organiserte protestaksjoner. I januar 1978 danna Vladimir Klebanov og andre «Fagforeninga til forsvar av arbeiderne». Kort tid etter ble to av lederne sendt på asyl fordi de var sinnsjuke, og Klebanov sjøl og flere andre bare forsvant.

Massenes misnøye øker. F.eks. viser offisiell handelsstatistikk at alkoholsalget økte med 113% i faste priser fra 1965 til 75.

KANONER FOR SMØR

Den sovjetiske byråkratklassen bruker store deler av overskuddet utbyttinga av arbeiderne har gitt i industrien og landbruket til krigsproduksjon.

Kornproduksjonen var i 1975 f.eks. under nivået på Tsar-tida før revolusjonen i 1917, i 1979 var den på 180 mill. tonn mot 237 mill. tonn i 1978. Samtidig bruker Sovjet ca. 15% av brutto nasjonalprodukt på produksjon av militært utstyr. Det er anslått at 60% av alle industriforetak i Sovjet — direkte eller indirekte er knytta til krigsindustrien.

KONKLUSJON

Sosialismen kjennetegnes ved at det er arbeiderklassen og folket som har makt over staten og makten over pro-

duksjonen. Da har også befolkningen ønske om å utvikle samfunnet til kollektivets beste. Kapitalismen er derimot kjennetegnet av at et lite mindretall har makten i staten og over produksjonen, og at disse lever av andre menneskers arbeid.

I Sovjet har stats- og partibyråkratiet skaffet seg faktisk råderett over produksjonsmidlene. Byråkratborgerskapet forvalter produksjonsmidlene og utøver makten i alle økonomiske og politiske spørsmål. Gjennom denne råderetten har de skaffet seg privilegier og fordeler som setter dem i en annen stilling enn det store flertallet i Sovjet. Folket i Sovjet er fratatt enhver mulighet til innflytelse. De har derfor heller ikke noe ønske om å utvikle landet, de får i alle tilfelle ikke noe igjen for det.

Sovjet skiller seg fra vesten ved at staten har *fullstendig monopol*, og at

det ikke er markedsøkonomi i likhet med de fleste vestlige land. Dette har sin årsak i at Sovjet har blitt kapitalistisk på ruinene av det sosialistiske Sovjet.

Sovjetlederne smykker seg fremdeles med at de er sosialistiske. På denne måten forsøker de å lure sitt eget folk, og folk i den tredje verden. Sovjet og de andre landene i Øst-Europa er forfalt til kapitalisme, — bare med enda større ufrihet enn i vest.

Johan Galtung skriver om Øst-Europas utvikling:

«Å kalle dette en overgang til sosialisme, eller til og med kommunisme, er å strekke ordene langt. Snarere er det en overgang fra senføydalisme og tidlig-kapitalisme til en mer moden kapitalisme under en autoritær statsledelse, et absolutt enevelde, og ikke nødvendigvis særlig opplyst.»

Tsar Peter den Store gjorde Russland til en stormakt. »Tsar» Bresjnev & Co fører arbeidet videre.

STUDIESPØRSMÅL

Vi oppfordret flest mulig til å organisere studiesirkler rundt heftet. For å gjøre det lettere å avholde sånne stu-

diemøter gir vi noen idéer til spørsmål:

1) Forholdet mellom supermaktene og faren for krig.

a) Er det rett at USA er på vei nedover og at Sovjet er på vei fram hvis en vurderer styrkeforholdet mellom de to supermaktene over en lengre tidperiode?

b) Hvordan vurderer du faren for en ny verdenskrig?

Og hvem oppfatter du som kilden til en sånn storkonflikt?

c) Hvordan vurderer du okkupasjonen av Afghanistan? Alle vil være enige om at Moskva tok både offensive og defensive hensyn når de vurderte innmarsj. Men hva mener du var hoveddrivkraften: Ekspansjonisme eller selvforsvar.

2) Ettergivenhetspolitikken.

a) Hvordan vurderer du de vestlige regjeringenes reaksjoner på Sovjets brutale okkupasjon av Afghanistan (eller for den saks skyld — holdninga til den polske oppstanden?)

b) Er det rett som heftet gjør, å slå fast at ei ettergivenhetslinje ikke vil hindre en evt. krig eller mildne Sovjets aggressive trekk, men tvert imot

— at den vil gjøre Sovjet enda mer aggressive og bringe krigen nærmere? (Trekke gjerne inn historiske eksempler)

c) Hvorfor har ettergivenhetslinja fått så stor oppslutning i vesten?

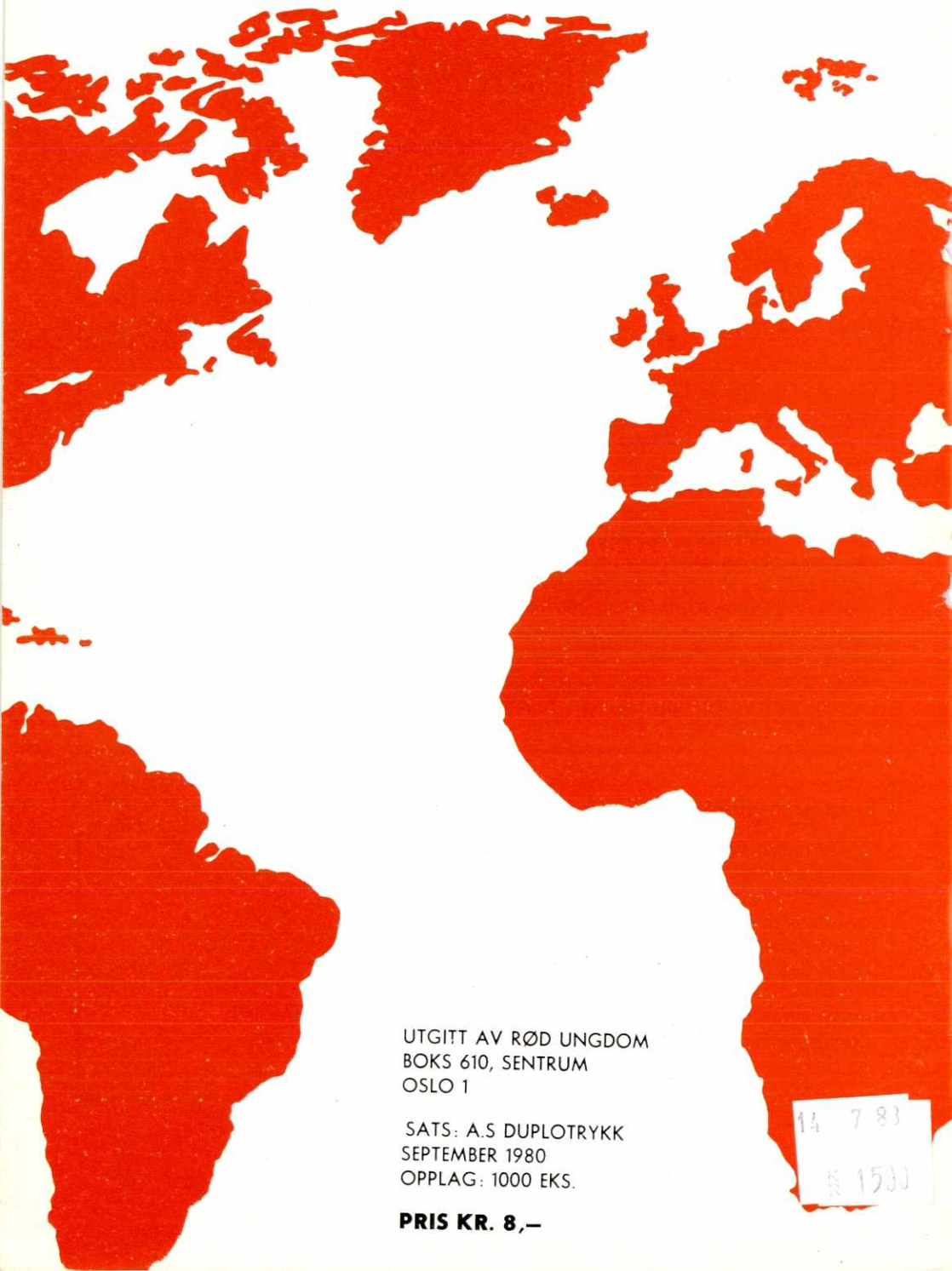
3) Hvordan føre kamp mot Sovjet?

a) Er det rett av den anti-imperialistiske bevegelsen i Norge å konsentrere kreftene om Sovjet?

b) Hva mener du om bevegelsen «Kvinner for Fred». I dette spørsmålet er det viktig å skille mellom hva de folka som er med *ønsker* og den *objektive rollen* en sånn «fredsbevegelse» spiller.

c) Hvordan vil du karakterisere SVs holdning til Afghanistan/Eritrea?

d) Hva kan du gjøre på ditt sted med solidaritetsarbeid for de som sloss mot Sovjet?

UTGITT AV RØD UNGDOM
BOKS 610, SENTRUM
OSLO 1

SATS: A.S DUPLOTTRYKK
SEPTEMBER 1980
OPPLAG: 1000 EKS.

PRIS KR. 8,-

14 7 83
N 1500